

Екселенција поново вербално србује. Паметном доста да закључи како се Врховни Вожд није позитивно изјаснио о "крокију крокија платформе о Косову".

И да, у српској дипломатији, више не станује свесловенски Световид, бог рата и заштитник плодних њива, знате онај што је, на збручком стубу, представљен са четири главе на четири стране света, а посебно слављен у словенској кнежевини на балтичком острву Рујан (данас немачки Риген). Код нас је, Боже ми опрости, Световида заменио Свети Вид, Видовдан, о коме смо, још од 1389, по правилу, славили, све саме наше поразе и изгинућа. Све до јуче и прекјуче, када смо, и у овој области, што би рекао онај Бабић, "брзином ваздуплохова", мереном "свемирским годинама" - заузели оштар реформски курс.

Могоа је Канцелар зато, на пример, да слободно кликне у Руми, на отварању кинеско-данске фабрике за производњу душека и "буји-паји" јастука од меморијске пене: "...Појављује се сунце на хоризонту, ако је још зубато, ипак је сунце. Лажу вас доушници који вам стално шапућу како су нам Немци највећи непријатељи и како хоће да нас истребе, раселе и упропасте. Ви не знате историју, али ја вам велим да је њихов осећај правичности врло близак нашем. Треба само да покажемо своју добру вољу и готовост у погледу завођења реда и рада на нашој обнови. Уверен сам да тада велики немачки Рајх неће нам ускратити могућност да и ми дамо свој прилог новом европском поретку. Немачка није била наш непријатељ. Она то није ни данас, и зависи од нас да не буде ни сутра. (као онај тужни наш ђенерал, "Српска мајка", 4.12.1941)

Могоа је Канцелар да, на пример, шиљећи плајваз на брзојав златним девојкама, или са откривања споменика Гаврилу Принципу у Финансијском парку или Николи Тесли у Андрићграду којима је (не)оправдано изостао, без пардона, поручи и ово:

"Децо моја, синови моји, ја дижем славну заставу српску, заставу за чије су часно и

неупрљано лепршање милиони дали драговољно животе своје. Хајте под ту заставу вере и наде, части и јунаштва, која ће одагнати од нас све патње и поразе наше. Прихватите је и носите је, чувајте је и браните је." (као Недић, 10.9.1941)

Но се, некако, јежим од "добрих вести" из Брисела, компромиса у коме дајемо и енергетику и телекомуникације, прихватамо све услове капитулације као несрећна удовица кнеза Лазара после "Косовског боја", добијамо "договор о принципима нормализације односа с Косовом", а ЗСО и даље ЗСО шарена лажа. Ах, да, можда нас награде и обећањем обећања о отварању првих поглавља, ма шта то значило било коме осим Канцелару. А онда би наш Канцелар, у одбрану своје власти и "пута без алтернативе", све плашећи нас "грчким сценариом" тада могао да изрекне и следеће: "Где је била Енглеска у априлу? Што не дође вама у помоћ?"

Ниједан Енглеz није хтео да погине за спасавање Југославије, исто онако као што није хтео да дође ни 1915. у помоћ Србији...А где је била и та силна Совјетска Русија? Што нас она не поможе у априлу, но остваримо сами самцити пред најјачом војском света, која нас прегази као олуја... Српски народ има рђаву особину: наиван је, лаковеран. Свакодневно лажу: Те "спас ће доћи брже него што мислите", те Руси код Кладова, а Козаци у долини Тимока. Они нама читају неку историју из Карађорђевог устанка, док су у ствари Козаци истерани чак и из своје постојбине, из Запорожја и Дона..." Као што је већ изговорио онај наш председник њихове владе у окупираној Србији, 12. октобра 1941.

(Данас)